

Антонченко Марія,

кандидат педагогічних наук, доцент,
КЗ «Сумський обласний інститут післядипломної педагогічної освіти»,
доцент кафедри освітніх та інформаційних технологій

ДЕФІНІЦІЯ ПОНЯТТЯ «ІНФОМЕДІЙНА ГРАМОТНІСТЬ ПЕДАГОГА»

Анотація: У статті розглянуто поняття «інформаційна грамотність», «медіаграмотність», «медіаінформаційна» та «інфомедійна» грамотність у роботах науковців та світових організацій. Розкрито їх сутність та відмінності і подано їх дефініцію стосовно педагогічних працівників. Висвітлено досвід впровадження медіаосвіти в освітній процес Сумського ОШО. Зроблено висновок про те, що вдосконалювати інфомедійну грамотність педагогів потрібно систематично впродовж всієї професійної діяльності та що інфомедійна грамотність є підґрунтям розвитку інформаційної і медіакультури педагогів.

Ключові слова: медіаосвіта, інформаційна грамотність, медіаграмотність, медіаінформаційна грамотність, інфомедійна грамотність

Текст статті: У наш час безперервної інформатизації та швидкого збільшення інформації вимогою сучасного суспільства до освіти є постійне вдосконалення знань та професійних компетентностей педагогічних працівників на основі опанування ними нових освітніх і інформаційно-цифрових (ІЦТ) технологій. ІЦТ та медіатехнології відкривають для педагогів можливість доступу до великого обсягу даних, дозволяють розвивати професійні компетентності та підвищувати якість власного життя.

Сьогодні ми спостерігаємо постійне збільшення впливу медіа на формування світогляду молодого покоління. Саме медіа стають засобами дистанційної і джерелом неформальної освіти. У цих умовах медіаосвіта має направляти цей процес на забезпечення відкритості освіти, відповідності знань сучасному стану розвитку техніки і техноло-

гій та формування критичного сприйняття інформації суб’єктами навчання.

Основними об’єктами, якими оперує педагог, є інформація та знання. Але реалії сьогодення полягають у тому, що інформація у світі збільшується у експоненціальній прогресії, і час на її засвоєння постійно зменшується. Тому дуже важливо не розгубитися та мати дієві інструменти для відбору інформації та її критичного осмислення. Значну більшість інформації людина отримує через різноманітні медіа і, зокрема, через Інтернет [1]. Тому формування та розвиток інформаційної грамотності має розглядатися у комплексі з оволодінням сучасними інформаційно-цифровими технологіями.

Ця тенденція відображена у нових стандартах середньої освіти України. Зокрема, у документі підкреслюється важливість «уміння опрацьовувати інформацію з різних (друкованих та цифрових, зокрема аудіовізуальних) джерел у різних освітніх галузях і контекстах, критично осмислювати її та використовувати для комунікації в усній та письмовій формі, для відстоювання власних поглядів, переконань, суспільних і національних цінностей» [9].

Проблемам розвитку медіаграмотності присвячені роботи таких науковців як. Д. Мак-Квейл, О. Т. Барішполець, Л. А. Найдьоновой, Г.В. Мироненко, О. Є. Голубевої, В. В. Різуна, В.Ф. Іванова, О.В. Волошенюк, Г.В. Онкович, О. К. Янишина, І.А. Сахневич, К.В. Балабанової, Б. Потятинника, Г.Г. Почепцова, С.А. Чукут, А.В. Федорова, О.Г.Бесової, А. Литвина, І.М. Наумук, Ю.М. Казакова та інших.

Але аналіз наукової літератури та державних програмних документів із впровадження медіаосвіти в Україні показує, що понятійний апарат та проблеми впровадження медіаосвіти у систему післядипломної педагогічної освіти досліджено недостатньо, крім цього, вчителі не в достатній мірі знають і використовують у своїй професійній діяльності освітні можливості сучасних медіа та готові прищеплювати медіаграмотність учням на практиці.

Тому метою статті є дефініція поняття «інфомедійна грамотність» та висвітлення досвіду впровадження медіаосвіти в освітній процес Сумського ОІППО.

Інфомедійна грамотність є результатом цілеспрямованої медіаосвіти. В Україні чинною є нова редакція Концепції впровадження медіаосвіти в Україні [4]. Вона базується на вивченні стану медіакультури громадян України та міжнародному досвіді організації медіаосвіти, спирається на наукові праці вітчизняних і закордонних дослідників та служить підґрунтям сучасних вимог суспільства до педагога: так педагог повинен легко орієнтуватися у великій кількості інформації, бути освіченим у інформаційній та медіасферах, ефективно взаємодіяти з медіа і мати певний рівень медіакультури.

Практичне впровадження медіаосвіти в Україні здійснюється у рамках експерименту «Стандартизація наскрізної соціально-психологічної моделі масового впровадження медіаосвіти у вітчизняну педагогічну практику». Створюються навчальні програми та навчальні посібники, що мають на меті інтеграцію медіаосвіти в інші предмети загальноосвітніх закладів.

Також за сприяння Міністерства освіти та науки України впроваджується програма з медіаосвіти для вчителів, які проходять підвищення кваліфікації. У зв'язку з цим особливої актуальності набуває впровадження медіаосвіти в систему професійної та післядипломної підготовки педагогічних працівників.

Що стосується основних понять даної галузі, то поряд із термінами «інформаційна грамотність» та «медіаграмотність» були введені інтегративні поняття «медіаінформаційна грамотність» та «інфомедійна грамотність», які мають дуже схожі значення, але все ж таки розрізняються. Розкриємо сутність вищезазначених термінів.

Найбільш цитованою дефініцією інформаційної грамотності за аналізом наукових досліджень є запропонована в 1989 р. Американською бібліотечною асоціацією (ALA): «Інформаційно грамотною є людина, яка в змозі розуміти, коли їй потрібна інформація, яка вміє знаходити, оцінювати та ефективно використовувати цю інформацію» (Сенді Кемпбелл, 2010).

У 2006 році Хесус Лау, голова секції з інформаційної грамотності IFLA (Міжнародна федерація бібліотечних асоціацій), у своїй праці «Керівництво з інформаційної грамотності для освіти протягом усього життя» визначив інформаційну грамотність як «наявність знань і умінь, необхідних для правильної ідентифікації інформації, необхідної для виконання певного завдання або вирішення проблеми; ефективного пошуку інформації; її ор-

ганізації та реорганізації; інтерпретації та аналізу знайденої і витягнутої інформації; оцінки точності і надійності інформації, включаючи дотримання етичних норм і правил користування отриманою інформацією; при необхідності передачу і представлення результатів аналізу та інтерпретацію іншим особам; подальшого застосування інформації для здійснення певних дій і досягнення певних результатів» [10].

Інформаційна грамотність за матеріалами UNESCO (2012 р.) [8, с.189] – це «здатність усвідомлювати необхідність отримання інформації, а також знаходити, оцінювати, ефективно використовувати і поширювати інформацію в різних форматах».

У 2018 р. група CILIP (бібліотечно-інформаційна асоціація Великобританії) з інформаційної грамотності визначила інформаційну грамотність як «здатність критично мислити і виважено оцінювати будь-яку інформацію, яку ми знаходимо і використовуємо. Це дає нам як громадянам можливість підвищувати свою обізнаність і освіченість та повною мірою взаємодіяти із суспільством» (Гас Макдональд, 2018).

Дамо дефініцію поняття «інформаційна грамотність» стосовно педагогічних працівників: інформаційна грамотність педагога – це інтегрований результат особистості педагога, який включає знання про інформацію та способи її кодування, передавання та зберігання; вміння отримувати інформацію навчального призначення з різних

джерел, критично осмислювати її, створювати на її основі дидактичні матеріали та використовувати в своїй професійній діяльності (у тому числі поширювати їх для суб’єктів освіти).

Таким чином, поняття «інформаційна грамотність» тісно пов’язане з використанням інформації як у повсякденному житті, так і в професійній діяльності особистості. Інформаційну грамотність не потрібно плутати з поняттям «комп’ютерна грамотність», яка передбачає опанування комп’ютера та його програмне забезпечення.

Переважну більшість інформації нам пропонують медіа, тому інформаційна грамотність нерозривно пов’язана з медіаграмотністю.

Поняття «медіаграмотність» дуже широко використовується у наукових колах. У Концепції впровадження медіаосвіти в Україні медіаграмотність визначається як рівень (складова) «...медіакультури, який відображає вміння користуватися інформаційно-цифровою технікою, виражати себе і спілкуватися за допомогою медіазасобів, успішно отримувати необхідну інформацію, свідомо сприймати і критично тлумачити інформацію, отримувати її з різних медіаджерел, відділяти реальність від її віртуальності (реальність, що сконструйована медіа), осмислювати відносини між владою і суспільством, міфи і типи контролю, які між ними культивуються, використовувати медіазасоби у своїй професійній діяльності» [4].

Як ми бачимо, окрім специфічних ознак взаємодії з медіа, поняття медіаграмотності має ознаки поняття комп’ютерної грамотності («вміння користуватися ін-

формаційно-цифровою технікою») та ознаки поняття інформаційної грамотності («вміння успішно отримувати необхідну інформацію, свідомо сприймати і критично тлумачити інформацію»).

Медіаграмотність цілеспрямовано формується та розвивається у процесі медіаосвіти. Результатом медіаосвіти має бути підвищення рівня медіакультури, тобто медіаграмотність, яка полягає в сукупності мотивів, знань, умінь і можливостей, що сприяють відбору, використанню, критичному аналізу, оцінюванню, створенню та передачі медіатекстів різних форм, жанрів, а також аналізу складних процесів функціонування медіа в суспільстві. Тобто медіаграмотність, з одного боку, є результатом медіаосвіти, а з іншого – рівнем медіакультури.

Канадський науковець Кріс Ворсноп (Chris Worsnop) вважає, що медіаграмотність – це результат медіаосвіти, вивчення медіа. Що чим більше ви вивчаєте медіа (за допомогою медіа), то більше ви медіаграмотні, тобто, медіаграмотність – це здатність експериментувати, інтерпретувати/ аналізувати та створювати медіатексти.

Американський науковець Роберт К’юбі (Robert Kubey) вважає, що медіаграмотність – це здатність використовувати, аналізувати, оцінювати та передавати повідомлення у різних формах. Тобто, фактично всі науковці сходяться на тому, що медіаграмотність – це набуті під час навчання навички аналізу та оцінювання медіа.

За словами британського науковця Джейн Браун (Jane D. Brown), поняття медіаграмотності має різні визначення для

осіб різних професій. Традиційно медіаграмотність давала людині змогу аналізувати й оцінювати літературні твори і створювати якісні тексти. Але у другій половині ХХ ст. вона трансформувалась у здатність компетентно аналізувати та вміло оцінювати й використовувати друковані форми комунікації, кіно, радіо та телепрограм, а також контент інтернету.

Відповідно до Джеймса Поттера (James Potter), автора американських підручників для студентів, медіаграмотність полягає в здатності особистості контролювати споживання медіа. Медіаграмотна людина легше орієнтується в медіасвіті, легше знаходить інформацію, яка їй потрібна, та уникає повідомлень, що можуть їй зашкодити, подібно до забруднених і отруєних води чи їжі.

За О. В. Федоровим, медіаграмотний учень чи студент має бути здатний критично й усвідомлено оцінювати медіатексти, дотримуватися критичної дистанції щодо популярної культури та чинити спротив маніпуляціям.

Інші науковці вважають, що медіаграмотність спрямована на те, щоб людина була активна та грамотна, така, що має розвинуту здатність сприймати, створювати, аналізувати, оцінювати медіатексти, розуміти соціокультурний і політичний контексти функціонування медіа в сучасному світі, кодові й репрезентативні системи, які ті використовують. Життя такої людини в суспільстві та світі пов'язане з громадянською відповідальністю [6, 7].

Канадський науковець і президент Канадської асоціації медіаосвітніх організацій Джон Пандженте (John J. Pungente) вивів вісім ключових принципів медіаграмотності, що дозволяють краще вивчати медіапродукти та формувати медіаграмотність особистості (1999 р.) [12].

UNESCO (2012 р.) використовує наступну дефініцію медійної грамотності (медіаграмотності): це «активне або пасивне сприйняття і використання матеріалів медіа, включаючи їх критичне сприйняття і усвідомлену оцінку, використовуваними ними методи і їхній вплив. Крім того, термін позначає здатність читати, аналізувати, оцінювати і здійснювати комунікацію з використанням різних форм медіа (наприклад, телебачення, преси, радіо, комп'ютери та ін.). Є й інше розуміння цього терміну: здатність розшифровувати, аналізувати, оцінювати і здійснювати комунікацію в різноманітних формах [8, с.191].

Проаналізувавши вищезазначені визначення і враховуючи власний досвід у цьому напрямі, пропонуємо таку дефініцію цього терміну стосовно педагогічних працівників: медіаграмотність педагога – це рівень медіакультури педагога, інтегрований результат його особистості, який відображає вміння виражати себе і спілкуватися за допомогою медіазасобів; успішно з отримувати необхідну інформацію, свідомо сприймати і критично тлумачити її; отримувати її з різних медіаджерел; відділяти реальність від її віртуальності (реальність, що сконструйована медіа), осмислю-

вати комунікації влади, міфи і типи контролю, які вони культивують, використовувати медіазасоби у своїй професійній діяльності [2, 6].

Інформаційна грамотність та медіаграмотність традиційно розглядалися як окремі і різні галузі. Але сучасна стратегія UNESCO об’єднує ці дві галузі у вигляді сукупності компетентностей (знань, навичок і відносин), необхідних сьогодні для життя і роботи. Медіа-інформаційна грамотність (Media and Information Literacy (MIL)) – це стратегія UNESCO, яка полягає у поєднанні традиційних концептів «медіаграмотності» та «інформаційної грамотності» в спільний концепт медіа-інформаційна грамотність (MIL), що позначає комбінований набір компетентностей (знань, навичок і відносин), необхідних сьогодні для життя і роботи. Більшість науковців і організацій вживають термін «медіаграмотність» у глобальному розумінні, включаючи компетентності, що притаманні інформаційній грамотності [8].

Медіаінформаційна грамотність розглядає всі види традиційних засобів масової інформації та інших постачальників інформації, таких як бібліотеки, архів, музеї та Інтернет незалежно від технологій, що використовуються.

«Громадянам важливо розуміти функції медіа та інших джерел інформації, критично оцінювати їх контент, а також ухвалювати обґрунтовані рішення – як користувачам, так і виробникам медіаконтенту та інформації», – пояснили в організації [11].

В UNESCO виділили основні принципи, щодо медіа-інформаційної грамотності (MIL):

- Інформація, комунікація, бібліотеки, медіа, технології, Інтернет мають використовуватися суспільством критично. Вони рівні за статусом, і жодне з цих джерел не варто вважати більш значущим, ніж інші.
  - Кожен громадянин є творцем інформації та /знань. Кожен має право на доступ до інформації/знань та право на самовираження. Медійна та інформаційна грамотність мають бути доступними для всіх – і для чоловіків, і для жінок, – і тісно пов’язані з правами людини.
  - Інформація, знання та повідомлення не завжди є нейтральними, незалежними чи неупередженими. Будь-яка концептуалізація, використання і застосування MIL повинна зробити це твердження прозорим і зрозумілим для всіх громадян.
  - Кожен громадянин хоче отримувати і розуміти нову інформацію, знання і повідомлення та мати можливість на спілкування з іншими, навіть якщо він не висловлює це прагнення. Їх права на це ніколи не мають порушуватися.
  - Медійна та інформаційна грамотність не прищеплюються одномоментно. Це постійний та динамічний досвід і процес. Його можна вважати завершеним, якщо він включає в себе знання, вміння та установки щодо використання, створення та передачі інформації, щодо медіа та технологічного контенту [11].
- Поряд із терміном «медіаінформаційна грамотність» у наукових дослідженнях

та освітній практиці використовують термін «інфомедійна грамотність».

Цей термін широко використовують у проекті з інфомедійної грамотності «Вивчай та розрізняй», що впроваджується в Україні за підтримки Ради міжнародних наукових досліджень та обмінів (IREX), Посольства США та Посольства Великої Британії в Україні, у партнерстві з МОН України та Академією Української преси (АУП). Проект направлений на просвітницьку роботу у галузі впливу медіа на особистість та підготовку педагогічних працівників до інтеграції інфомедійної грамотності до освітнього процесу. Особлива увага приділяється підготовці працівників обласних інститутів післядипломної педагогічної освіти та вчителів, щоб залучити їх до впровадження медіаінформаційної грамотності в процес навчання, запропонувати їм відповідні освітні методи, навчальні програми і ресурси. Але визначення цього терміну у проєкті ми не зустрічаємо.

Науковець Н. Курмишова визначає інфомедійну грамотність як «вміння сприймати інформацію на основі критичного мислення і створювати медіапродукти, враховуючи динамічність подій навколишнього світу та спираючись на аналіз і оцінку медіатекстів відповідно до контексту функціонування медіа, а також до використання кодівих і репрезентаційних систем» [5].

У терміні «інфомедійна грамотність», на відміну від терміну «медіаінформаційна грамотність», на нашу думку, акцент має робитися саме на «ін-

формації» та «інформаційній грамотності», що підкреслює важливість цих понять у порівнянні з поняттям «медіа».

Проаналізувавши наукову літературу з відповідної галузі та враховуючи вищезазначене, дамо дефініцію поняття «інфомедійна грамотність».

Інфомедійна грамотність – це певна компетентність особистості, яка включає вміння отримувати інформацію з різних джерел (у тому числі з медіа), критично осмислювати її та ухвалювати на її підґрунті певні рішення; створювати та поширювати інформацію за допомогою сучасних медіа, у тому числі і через Інтернет; розуміти роль та вплив медіа на свідомість особистості.

Щоб на основі інформації можна було ухвалити правильне рішення, інформація має включати певні властивості, а саме: повноту, об'єктивність, надійні джерела, незаангажованість.

Якщо розглядати освітню галузь, то стосовно педагогічних працівників дамо наступне визначення цього терміну: Інфомедійна грамотність педагога – це інтегрований результат особистості педагога, який включає вміння отримувати інформацію навчального призначення з різних джерел, у тому числі з медіа; критично осмислювати її та створювати на її підґрунті контент навчального призначення; поширювати його, комунікувати із суб'єктами освітнього процесу за допомогою сучасних медіа.

Сутність медіаграмотності можна розкрити через вивчення її моделі. Так, у Mediawijzer.net –

нідерландській організації, яка спеціалізується на медіаграмотності, створили модель медіаграмотності, в яку входять десять компетентностей, що об’єднані у чотири групи: розуміння медіа, використання медіа, комунікація за допомогою медіазасобів та вміння досягати власних цілей, застосовуючи медіа. Поділ та опис десяти компетентностей запропоновано на основі доповіді «Вимірюючи медіаграмотність» ('Measuring Media Literacy', 2011, EYE a.o.) [3].

Враховуючи актуальності формування та розвитку інфомедійної грамотності педагогів, на кафедрі освітніх та інформаційних технологій КЗ Сумський обласний інститут післядипломної педагогічної освіти розроблено та впроваджено такі курси на вибір: «Медіаграмотність учасників освітнього процесу», «Стандартизація наскрізної соціально-психологічної моделі масового впровадження медіаосвіти у вітчизняну педагогічну практику» та «Інтеграція інфомедійної грамотності в шкільні предмети».

Курс «Медіаграмотність учасників освітнього процесу» має на меті ознайомлення із сутністю понять «медіаграмотність», «медіакомпетентність», «медіакультура» педагога; розуміння ролі та значення медійного простору в професійному та особистісному становленні педагога; формування у педагогів основ медіа- та аудіовізуальної грамотності для вирішення сучасних медіапедагогічних проблем та формування практичних навичок використання медіапродуктів в освітній діяльності.

Курс «Стандартизація наскрізної соціально-психологічної моделі масового впровадження медіаосвіти у вітчизняну педагогічну практику» призначений для

вчителів шкіл Сумської області, які беруть участь у Всеукраїнському експерименті з медіаграмотності з однойменною назвою. Метою курсу є здійснення підготовки педагогічних колективів експериментальних закладів освіти для проведення експерименту; удосконалення критеріїв психодіагностичних методик оцінювання медіакультури суб’єктів освітнього процесу закладів освіти в умовах інформаційної агресії та поширення практики інтеграції медіаосвітніх елементів в освітні програми з різних предметів.

Курс «Інтеграція інфомедійної грамотності в шкільні предмети» планується впроваджувати у 2021 року, і він має на меті: сформувати готовність вчителів до інтеграції інфомедійної грамотності у шкільні предмети; сформувати практичні навички створення та впровадження медіапродуктів у шкільні предмети та розвиток інформаційно-цифрової компетентності та інфомедійної культури педагога.

Ці курси призначені для вчителів різних спеціальностей, і, обираючи вищезазначені курси, педагоги мають можливість вдосконалювати власну інфомедійну грамотність та в подальшому прищеплювати її своїм учням.

Висновки: Підбиваючи підсумки, підкреслимо, що розвиток інфомедійної грамотності педагогів потрібно здійснювати постійно, упродовж всієї професійної діяльності. Інфомедійна грамотність є невідкладною потребою сучасної освіти та підґрунтям розвитку інформаційно-цифрових компетентностей педагогів та їх інформаційної і медіакультури. Перспективами подальших

наукових пошуків можуть бути дослідження моделей інфомедійної грамотності та розробка методик інтеграції інфомедійної грамотності у певні предмети освітнього процесу.

Список використаних джерел:

1. Антонченко М.О. Internet-медіа в інформаційному освітньому середовищі. Проблеми та перспективи розвитку сучасної науки в країнах Європи та Азії : матеріали XIII Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції. Переяслав-Хмельницький, 28 лютого 2019 р. С. 82–84. URL: <https://cutt.ly/8hd0div> (дата звернення 14.12.2020 р.)
2. Антонченко М.О. Медіаінформаційна грамотність як складова інформаційно-цифрової компетентності педагога. Інформаційно-цифрова компетентність педагога: теорія і практика : збірник наукових праць; випуск 3-й; за заг. Редакцією Л.Г. Петрової. Суми : ВВП «Мрія», 2019. С. 2–10
3. Бути медіаграмотним: десять необхідних компетентностей. URL: <https://ms.detector.media/mediaosvita/post/18961/2017-05-24-but-i-mediagramotnim-desyat-neobkhdnikh-kompetentnostei/> (дата звернення 20.09.2020 р.)
4. Концепція впровадження медіаосвіти в Україні (2016 р.) URL: <https://cutt.ly/fhd0x75> (дата звернення 24.11.2020 р.)
5. Курмишева Н. Інфомедійна грамотність у педагогічній суб'єкт-суб'єктній взаємодії. 2020. URL: <https://medialiteracy.org.ua/infomedijna-gramotnist-u-pedagogichnij-sub-yekt-sub-yektnij-vzayemodiyi/> (дата звернення 21.11.2020 р.)
6. Медіаграмотність педагога : навчальний посібник / укладач: М.О. Антонченко. Суми : НВВ КЗ СОІП-ПО, 2019. 100 с.
7. Медіаосвіта та медіаграмотність: підручник для студентів педагогічних коледжів / Ред.-упор. В. Ф. Іванов, О. В. Волошенюк; За наук. ред. В. В. Різуна. Вид. 3-є зі зм. та доп. Київ: Центр Вільної Преси, 2014. 431 с.
8. Медийная и информационная грамотность : программа обучения педагогов. Институт UNESCO по информационным технологиям в образовании. UNESCO, 2012. 200 с. URL: <https://iite.unesco.org/pics/publications/ru/files/3214706.pdf> (дата звернення 22.12.2020 р.)
9. Текст та медіатекст: що медіаосвітнього в новому Державному стандарті базової середньої освіти (2020 р.) URL: <https://www.aup.com.ua/tekst-ta-mediatekst-shho-mediaosvitno/> (дата звернення 10.12.2020 р.)
10. Хесус Лау. Руководство по информационной грамотности для образования на протяжении всей жизни. ИФЛА, UNESCO. 2006. 45 с.
11. UNESCO опублікувала п'ять принципів медійної та інформаційної грамотності, 2017 р. URL:

https://ms.detector.media/mediaprosvita/mediaosvita/yunesko_opublikovala_pyat_printsipiv_mediynoi_ta_informatsiynoi_gramotnosti (дата звернення 22.12.2020 р.)

12. Pungente J. J., O'Malley M. More Than Meets the Eye: Watching Television Watching Us. Toronto : McClelland & Stewart Inc., 1999. 255 p.

Annotation: *The article considers the concepts of «information literacy», «media literacy», «media information literacy» and «infomedia literacy» in the works of scientists and world’s organizations. Their essence and differences are revealed and their definition in relation to pedagogical workers is given. Coverage of the experience of introducing media education in the educational process of Sumy OIPPO. It is concluded that the development of infomedia literacy of teachers should be carried out constantly, throughout the professional activity and it is the basis for the development of information and media culture of teachers.*

Keywords: *media education, information literacy, media literacy, media information literacy, infomedia literacy*

